

WMMRA 2024 - Španělská bota se zlatým podpatkem

Veteránské mistrovství světa v běhu do vrchu pro rok 2024 se v polovině září konalo ve španělském městečku Canfanc Estacion, ležícím v severní části Pyrenejí nedaleko francouzských hranic. Že to tentokrát nebude žádná procházka růžovou zahradou, jsme se přesvědčili už při přihlašování. První pokusy o vyplnění dotazníku končily bez úspěchu. Teprve po několika dnech marné snahy jsme prohlédli všechny figle a záludnosti několikastránkového formuláře a postupně se všem českým adeptům podařilo překonat první překážku. Jak se brzy ukázalo, nebyla zdaleka poslední.

Zhruba měsíc před mistrovstvím obdrželi všichni závodníci z České republiky výzvu k doplnění chybějícího skenu národní závodnické licence. Argument, že náš národní svaz sice eviduje členy, ale žádné licence nevydává, příliš nezabral. Zpočátku nepomohla ani mailová intervence ze strany našeho veteránského svazu, ale když jsme informaci o registraci podpořili skenem potvrzení o zaplacení členského příspěvku, usmálo se na nás štěstí a stali se z nás registrovaní účastníci. Obdrželi jsme několik informačních brožur včetně pětačtyřicetistránkového závodnického manuálu.

Na výběr jsme měli tři závodní trasy. Nejkratší Uphill o délce 6,4 kilometru s převýšením 994 metrů, sedmnáctikilometrový Trail a nakonec ještě Long o délce 35 kilometrů. Naše výprava, původně čítající osm závodníků a závodnic, měla spadeno na nejkratší, tedy šestikilometrovou distanci. Bohužel těsně před odjezdem dva členové výpravy onemocněli a mužské části výpravy se rozplynuly naděje na dobré umístění družstva pětašedesátníků. Pořád ale zůstávaly ve hře šedesátnice, které sestavily silný trojčlenný tým.

Překonat dva tisíce kilometrů do Pyrenejí není nic snadného. Část výpravy vyrazila s předstihem po vlastní ose, druhá část se spolehla na letadlo do Barcelony, odkud se necelé tři stovky kilometrů pronajatým autem daly zvládnout v relativním v pohodlí.

Ve středu 11. září jsme se všichni sešli ve sportovní hale, kde nás čekala akreditace. Výdej startovních čísel proběhl hladce, méně hladká pak byla další komunikace. Například jízdenky na lanovku pro doprovod slíbené v informační brožuře jsme sice vybojovali, ale na místě si doprovod musel lanovku zaplatit.

Další komunikační trabl nastal při technickém brífinku v předvečer našeho závodu. Vstřebali jsme všechny informace o tom, za co všechno nám hrozí diskvalifikace, ale nějak nám uniklo, že dvě položky povinné výbavy, vyžadované původně jen pro dlouhé trasy, se budou týkat i našeho šestikilometrového závodu.

A pak už nastal dlouho očekávaný den, pátek třináctého. Start našeho závodu ležel necelé tři kilometry od městečka. Někteří z nás dorazili autobusem, jiní využili cestu k rozklusání. Když jsme ve správný čas vyrazili do svolávací místnosti, čekalo nás nepříjemné překvapení. Pořadatelé kromě kontroly čísel a dresů nekompromisně vyžadovali předložit povinné položky, tedy bundu a termofólii. Marné bylo vysvětlování a přemlouvání. Byli neoblomní. Že jsme bez šance fólii někde sehnat, když je deset minut do startu a nejbližší možnost ji koupit

je hodinu cesty? Nezájem! Když už to vypadalo, že jsme cestovali dva tisíce kilometrů zbytečně a závod odstartuje bez nás, ze zoufalství jsme si na poslední chvíli vypomohli po svém, půjčená fólie po kontrole putovala dalšímu závodníkovi, až se do startovního koridoru dostali všichni.

Samotný závod patřil k nejtěžším, jaké jsem kdy absolvoval. Pozvolný začátek vystřídaly prudce stoupající serpentiny, po kterých se obvykle pohybují spíše kozy než lidé. V závěrečné třetině už to místy nešlo po dvou a hrabali jsme se nahoru po čtyřech. Teprve poslední padesátimetrový úsek do cíle vedl po silnici, takže ve finiši bylo možné nejen běžet, ale i sprintovat. Pak ovšem čekalo ještě jedno překvapení. Mobilní hrazení za cílem tvořilo trychtýř a na jeho konci stál nekompromisní pořadatel. Ukaž povinnou výbavu. Bunda OK. A kde je impermeabile? Není? Aha, tak černý puntík. Ve výsledkové listině se pak černý puntík u obou pětadesátníků změnil v nekompromisní nápis DESCALIFICADO (diskvalifikován).

Protože ženy startovaly s půlhodinovým odstupem, bylo na nás chycených, abychom zabránili dalším ztrátám v českém týmu. Sestoupili jsme níže po trati a jak závodnice přibíhaly, kontrolovali jsme, zda mají povinnou výbavu. Naštěstí u nich bylo vše v pořádku.

Čekal nás ještě jeden kritický moment. Pořadatelé vypsali časový limit dvě hodiny, bez ohledu na to, jedná-li se o pětatřicetiletého muže nebo sedmdesátiletou ženu. Do vypršení limitu už zbývala poslední čtvrt hodina a naše poslední závodnice nikde. Ve dvanácté minutě se objevila pod svahem, ale do cíle bylo ještě daleko. Dostalo se jí povzbuzování jako nikomu dalšímu na trati. A výsledek? Naše fandění zabralo. Překonala nejprudší stoupání a do cíle finišovala jako ... jako na mistrovství světa. Doběhla přesně sto vteřin před limitem.

Tímto úspěšným finišem se hrozící fiasko proměnilo v úspěch, protože družstvo žen ve složení Jindra Zahálková, Libuše Vlachynská a Milena Brožová získalo titul mistryň světa.

Mirek Kratochvíl